COLŢII TĂIOŞI AI SPERANŢEI

CONSTANTIN COZMIUC

PREMIUL II (POVESTIRE) LA CONSFĂTUIREA ANUALĂ A CENACLURILOR DE ANTICIPAŢIE — CLUJ-NAPOCA 1984

„Parcă-mi sărise un dop de beznă din urechi,
Mi se desluşise adevărata cîntare
Nici nu ştiţi ce înseamnă secretele sunete
Ale unui gînd, desfăşurîndu-se.”

MARIN SORESCU

Uşa s-a închis în urma lui şi atunci soarele a explodat deasupra inundîndu-l dintr-o dată cu lumina sa lichidă, încălzindu-i trupul uscat pînă la suflet de lungul marş solitar prin labirintul dunelor de nisip.

A venit ziua, aşa cum vine ea aici, brusc, fără pregătirea răsăritului de soare, părînd un continuu ceas de amiază. Încremenit în sfidarea timpului Omul mergea, cu pas monoton, încercînd să scape din încercuirea străzilor înşelătoare deschise în nisipul ce se putea năpusti asupra lui în orice clipă. Să mergi, să mergi, să mergi...

Să mergi sub un soare impersonal şi nepăsător, gata în orice moment să te aperi. Atent la orice zgomot, la orice clipire ce poate răzbate prin ecranul de lumină care cade din complexul acela de reacţii nucleare numit soare, să navighezi prin lumină fără altă busolă decît invizibila direcţie interioară. Iar noaptea să nu vezi nimic, suspendat într-un hău negru, în care nu te mai

distingi de neantul din jur, ajungînd să te crezi una cu nimicul din jur. De ce nu se întîmplă la fel şi ziua?

Străzile de nisip se deschid mereu în faţa sa, cîte două, cîte patru, cîte şase. O piaţă, o intersecţie, tot înainte fără să ştie dacă nu cumva se învîrte în cerc.

O piaţetă se deschide brusc în faţa lui, uimindu-l cu lipsa pereţilor laterali şi dispariţia orizontului nisipos. Sub talpă nisipul face loc marmorei lucioase.

Un spaţiu pătrat, mic cît un loc de casă. Un om în centrul lui, uluit, încercînd să-şi dea seama unde se află. Aleargă la marginea ringului de marmură privind povîrnişul de marmură roşie cu irizaţii albe, ducînd undeva jos, mai jos de norii care-i învăluiau baza.

Drumul pe care a venit nu mai există. Dizolvat în spaţiu, dispare într-un timp incert în care formele se schimbă mereu.

Noaptea cade brusc, iar omul se întinde încercînd să doarmă. Clipeşte de cîteva ori vrînd să vadă dacă are ochii închişi sau nu şi stingerea conştiinţei se adaugă nopţii.

S-a trezit brusc o dată cu lumina care năvălea din zenit. Se ridică în picioare, frecîndu-se la ochi. Panta piramidei s-a schimbat peste noapte. Acum este în interiorul unui trunchi de piramidă aşezată cu baza mică în jos. Soarele este şi el, undeva pe acolo, în baza mare, depăşit de pereţii care merg mult mai departe.

În spatele său se aud paşi. Se întoarce uimit spre omul ivit din neant ce se îndreaptă către el.

L-am privit o clipă, uimit să văd o fiinţă vie aici, unde anii de rătăcire m-au învăţat cu singurătatea. De ani de zile paşii mei întipăriţi pe nisip sînt stingheri în marea de pulbere. El mă priveşte cu ochi vioi şi tăioşi, de parcă acum ar fi descins din labirintul formelor veşnic schimbătoare.

Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o cămaşă largă, cu multe cute şi falduri în care s-ar fi putut ascunde un arsenal întreg. O clipă am crezut că sînt eu, dar privindu-l atent am observat că ne deosebim destul de mult. L-am întrebat direct, fără introducere şi ocolişuri inutile:

— „Cine eşti?” Anii de singurătate îmi dau dreptul să ştiu.

Mi-a răspuns cu un glas ce tăia parcă aerul din jur:

— Un om oarecare, să zicem că sînt umbra ta.

— Să zicem. I-am răspuns, fără să mă mir de toanele sale. Aici am văzut prea multe lucruri pentru ca să mă mai mire ceva.

— De unde vii?

Nu părea deloc încîntat de întrebare. A tăcut cîteva clipe, sporind liniştea din jur cu tăcerea ce-i năvălea prin priviri. Ochii au izbucnit apoi mînioşi. Cuvintele împroşcau în rafale înţelesuri tăioase.

— Ce cauţi aici? De ce ai venit după mine? Lasă-mă în pace, m-ai chinuit destul!

L-am privit surprins. Sărmanul nu părea cu minţile duse, deşi aici totul este în mişcare, formele se schimbă mereu, înţelesurile se pierd, nimic nu este stabil. Cineva m-a prevenit de asta, mă simt însă destul de tare. Poate aşa începe, te simţi destul de tare.

— Omule, i-am spus calm, te văd prima dată în viaţa mea! Habar n-am avut de existenţa ta aici! Cine eşti?

— Cum, nu mă cunoşti? Atunci de ce-mi expui sufletul pe frînghia de rufe? De ce tropăi încălţat prin el? De ce îl arăţi tuturor cu degetul? Ia uitaţi-vă la el, nenorocitul! Vedeţi cît sînt de deştept şi ce anomalie vă arăt eu? Te crezi mai bun, mai inteligent? Crezi că eşti capabil să-mi faci ordine în idei? Să-mi ştergi praful de pe emoţii? Cine te crezi? Şi în definitiv ce cauţi aici?

Nu i-am răspuns. Am tăcut încercînd să-mi dau seama cine este şi ce-mi reproşează. În nici un caz nu-i puteam spune ce caut aici. Am fost prevenit să nu spun nimănui, nici măcar soarelui, dacă-mi va veni vreodată să-mi întind mîinile spre discul de foc şi să mă caut în el.

— De cîte ori m-ai ucis, bestie? De cîte ori nu m-ai asasinat în toate felurile, pînă ai găsit modul cel mai absurd, cel mai epatant şi care te scoate pe tine în lumină cel mai bine...

— Eu nu ţi-am făcut nimic!

— Mi-ai făcut în gînd! Şi te înşeli. Alături de tine, în altă coloană tipărită, un altul caută poate să salveze pe cineva sau găseşte o soluţie mai bună ca a ta. Ce-ţi pasă?! Crezi că ajungi nemuritor? Crezi că cineva îţi va murmura numele cu religiozitate dacă-i sperii cu „bau-bau?”.

— Omule, cine eşti?

— Ei bine, ceea ce mi-ai făcut tu mie va fi o mîngîiere pe lîngă ceea ce-ţi voi face eu acum. Te-am prins aici pe terenul meu! Aici nu trebuia să intri! Eu aici am individualitate.

Simţeam că nu mai pot suporta. Am răcnit cît am putut, făcînd întrebarea ce mă chinuia să umple universul:

— Cine eşti?!!

Privirea omului se îngustă, deveni asemenea a două raze reci, tăioase, ce încercau să-mi domine fruntea. „Mă va ataca.” Intuiţia se strecoară rece ca o şopîrlă mişcînd hăţişul cuvintelor şi spărgînd baloanele de săpun din care

ţîşneau înţelesurile. Eram pregătit. Am fost prevenit, înainte de plecare că aici trebuie să fiu pregătit în orice clipă.

Un ţipăt ascuţit sparge liniştea care se prăbuşeşte în cioburi tăioase.

— Shonan Kottan!! îmi urlă omul înălţîndu-se brusc în aer cu piciorul stîng adunat sub el şi dreptul pregătit de lovituri.

— Personajul meu, am murmurat uluit, dar e doar o închipuire. Piciorul său se destinde brusc intersectînd însă traiectoria mîinii mele drepte. A căzut într-o parte şi răsturnîndu-se a revenit în picioare. M-am rostogolit spre el lovindu-l în plin cu picioarele şi am sărit în diagonală. Nu s-a clintit.

Privirea sa rece şi tăioasă rămîne proptită în fruntea mea.

— Degeaba, sînt blindat.

— Hiaa, răspunde el, repezindu-se spre mine. Schimbul de lovituri este metodic şi rapid. La fiecare impact strig şi mă gîndesc;

— De ce? Strig.

— De ce?

— De ce?

Un urlet puternic lasă să răzbată armonica atacului decisiv. Laserul îi străluceşte în mînă în timp ce el cade asupra mea. Micul scut finisat ca o oglindă îmi este singura apărare. Trage din punctul cel mai înalt al traiectoriei.

Raza incandescentă se loveşte de scut şi se întoarce înapoi. O mică mişcare a scutului şi acesta devine la rîndul lui o armă, întorcînd moartea asupra celui care o lansează.

M-am îndepărtat în grabă. După cîteva ore de mers m-am oprit şi mi-am imaginat cu toată forţa de care eram în stare că nu i-am făcut nimic rău, doar un leşin şi că acuma, exact acuma, în momentul acesta se trezeşte şi strigă după mine. Apoi am pornit mai departe fără să aud sau făcîndu-mă că nu aud strigătul de peste nisipuri:

— Te crezi generos? Laşule! Crezi că nu ştiu că mai ai nevoie de mine? Eşti ipocrit pînă şi cu tine!

Am mărit paşii să nu-l mai aud, pornind din nou în căutarea Dragonului...

Coloanele de bazalt par infinite privite de jos. Omul obosit se aşează lîngă o coloană simţind împunsăturile înviorătoare ale pietrei în spate. Umbră nu există. Lumina soarelui la zenit curge pe pereţii coloanei perfect verticale fără a lăsa un petic de umbră. Talpa striveşte un scorpion atras de umbra omului. Goneşte un şarpe cu clopoţei ce-l priveşte veninos de lîngă

altă coloană, şarpele curge, îndepărtîndu-se zdrăngănind din vertebre. Lumina dizolvă totul în jur.

„Porneşte mai departe, Mergi înainte! Mereu înainte!” Aici, unde soarele stă nemişcat, unde pretutindeni sînt numai coloane nesfîrşite de piatră, fiecare asemenea celeilalte, ori unde mergi tot înainte se cheamă. Ţinta călătoriei este undeva înainte, un „înainte” incert şi nelocalizat în care se ajunge mergînd aiurea, după un plan fără plan.

Dar oare ajungînd „acolo” va recunoaşte locul? Va şti omul obosit, zgîriat, murdar, epuizat că a ajuns „acolo”? Există acel „acolo”? ţinta pe care o caută de cînd... Nu mai ştia de cînd, toată viaţa i se pare că a petrecut-o într-o căutare continuă, o goană neobosită după o himeră.

Un zîmbet îi luminează privirea mohorîtă. Ideea absurdă era încîntătoare prin naivitatea ei... Aici, în tărîmul în care timpul s-a desprins de spaţiu orice este posibil.

Începe să se caţere calm, agăţîndu-se de fiecare ieşitură a stîncii aproape drepte, proptindu-se în fisuri, gîfîind şi privind mereu în sus. Milimetru cu milimetru vîrful se apropie, pierzîndu-şi nuanţa albăstruie, devenind din ce în ce mai net, mai clar.

Nu se gîndea la efortul pe care-l face, nici la mişcările dificile, la durerea ce-i paralizează trupul în spasme nervoase, la frica ce-i cuprinde stomacul încingîndu-i izvorul mişcării.

Toate erau departe de el. Esenţa sa era deja sus, pe platforma de sub soare, lăsîndu-şi umbra pe stîncă, iar umbra se chinuia gîfîind şi transpirînd să îl ajungă din urmă. Timpul nu există, nu are cum să-l măsoare în încremenirea ce domneşte în jur. Conştiinţa înecată de efort pluteşte lin pe fluviul lui Cronos.

Ajuns sus se trînteşte pe piatra încinsă şi, regăsindu-se, îşi cere scuze pentru cîteva momente sieşi, apoi cade într-un somn ca o noapte veşnică.

Abia aţipit, o forţă străină îl ridică în picioare şi o lovitură năprasnică îl culcă la pămînt. Rostogolindu-se într-o parte, scapă de a doua lovitură pe care o intuieşte venind şi ridicînd din instinct piciorul primeşte burta agresorului care se repezise să-i dea lovitura de graţie.

Ridică piciorul prelungind mişcarea atacantului, ridicîndu-l în aer şi imprimîndu-i o curbă parabolică ce se va sfîrşi dincolo de marginea prăpastiei, acolo jos, la baza coloanei. O clipă îi zări faţa hidoasă cu ochii bulbucaţi şi dinţii lungi şi ascuţiţi ieşind printre buzele rînjite. Zvîcneşte piciorul cu mai multă forţă, nu din teamă, căci teama a dispărut din sufletul său de mult, atunci în biroul acela alb, cu mobila albă, cu oamenii în alb care i-au spus...

Dar fiara nu a căzut. Zvîcnind puternic abdomenul, s-a înălţat în aer şi picioarele s-au adunat sub trup pentru a se proiecta în omul trîntit pe jos, care vede soarele eclipsat de un vîrcolac fioros. Un gînd i-a trecut atunci prin minte şi o bucurie intensă îi inundă sufletul. Într-adevăr, aici centrul labirintului este pretutindeni, numai să-l poţi vedea. Rezultă logic, atunci... Atunci cel din faţa sa este Dragonul.

Puteri nebănuite sînt atrase din pîntecul contractat. Se rostogoleşte în faţă şi prelungeşte cercul într-o curbă graţioasă ce se intersectează cu figura fiarei. Contactul cu faţa adversarului îi provoacă o durere vie, lovitura a fost recepţionată calm şi întoarsă integral în mîna ce lovea...

«...Atunci m-am retras pas cu pas studiindu-l pe Dragon. Faţa fioroasă nu-mi spunea nimic, ştiam că în clipa următoare putea fi alta sau să dispară total. M-am oprit. Terenul nu-mi oferea nici un avantaj – am aşteptat calm, respirînd în rafale rapide, încercînd să cîştig maximum de energie, să-mi umplu rezervorul pînă cînd se va vărsa în prea plinul emoţiilor.

Dragonul nu este înarmat. Nu are de ce să fie înarmat, aşa mi-au spus toţi cei care ştiau ceva despre el, că forţele sale sînt imense. Cei care l-au cunoscut nu mai spun nimic sărmanii, fii-le ţărîna uşoară acolo unde-şi dorm somnul eternităţii.

Eu sînt înarmat. Armele mele sînt inteligenţa, speranţa şi voinţa de a-l învinge. La nevoie îmi voi înfige colţii tăioşi ai speranţei în trupul lui deşirîndu-l după linia veacurilor. Cei care l-au cunoscut pînă acum nu mai aveau nici o speranţă. Cel care mi-a dat speranţa mi-a dispărut din memorie lăsîndu-mi în mînă arma ca mică amintire... „Khiaaa!” Atacă brutal, copleşitor, se înalţă des în aer lovind cu mîinile şi picioarele.

Desen de DAN COROIU

Parez, încercînd să străpung dansul Distrugătorului prin contraatac. Lupta decisivă a durat fracţiuni de secundă. L-am lovit în aer, prinzîndu-i gîtul într-o lovitură laterală cu piciorul în care-mi pusesem toată speranţa. Gîtul s-a căscat, împroşcîndu-mă cu lichid cald şi greţos care se întăreşte pe mine împiedecîndu-mi mişcările. S-a prăbuşit la pămînt spărgîndu-se în mii de cioburi, împroşcîndu-mă cu mici ace tăioase.

Cioburile s-au topit, s-au adunat într-o băltoacă scurgîndu-se la picioarele mele, ocolindu-le ca meandrele unui fluviu sau ca... Apa cristalină, bobiţe cristaline împrăştie milioane de curcubeie ce-mi joacă în faţa ochilor, mă atrage răcoarea apei... De cînd n-am mai văzut măcar apă şi sîsîitul şarpelui lung şi gros mă trezeşte din reverie. Capul imens se leagănă în faţa mea, picioarele îmi sînt imobilizate într-o strînsoare de menghină.

Singura şansă rămîne o lovitură laterală cu cantul palmei în care-mi pun toată speranţa şi capul şarpelui se rostogoleşte în aer. Trupul cuprins de spasme îmi eliberează picioarele şi mă arunc într-o parte, lovind capul dihaniei cu piciorul, urmărindu-i căderea în prăpastia al cărei capăt nu-l văd.

Trupul şarpelui este vertical vibrînd rapid, formînd noduri şi ventre ca o coarda de pian ciupită. Sîngele se evaporă ascunzîndu-l într-o mantie ceţoasă, fremătînd, modificîndu-şi mereu forma, căutînd parcă ceva. Iată-i, se luminează şi ceaţa ia forma unui om, stînd în picioare, în alb, tînăr, viguros.

M-am repezit spre el, dar mîna ridicată şi peretele voinţei sale mi-au blocat mişcarea. „Ajunge!”, îmi strigă, „nu mai are rost; m-ai învins. Percepţia eventualităţilor îmi arată că ne vom bate la infinit aşa...”

— Am să te atac acolo unde speranţa nu te mai ajută, continuă el zîmbitor.

— Unde? l-am întrebat calm.

Se apropie de mine zîmbindu-mi şi atingerea sa mă electrocutează. Sar într-o parte lovindu-l cu piciorul. Parează lovitura graţios, cu zîmbetul pe buze. „Încă n-ai înţeles, omule, că forţa şi-a spus cuvîntul?”

— De ce aş avea încredere?

— De ce nu? Tu m-ai chemat, la început fără să ştii, apoi ai vrut să mă vezi. Ei bine, iată-mă!

Oamenii în alb spuneau că totul provine din subconştient...

— Hai să mergem!

— Unde? l-am întrebat,

— Acolo, în centru, pentru ultima dispută.

— Spuneai că s-a terminat...

— Cea fizică, da. Să vedem cum stai cu forţa mentală. Dacă eşti mai tare, mă retrag.

Facem cîţiva paşi, oprindu-ne în fata unei siluete din marmură. Silueta reprezintă un corp uman pe care s-au trasat un număr mare de pătrate.

— Aşează-te, îmi spune din partea dreaptă. Mă aşez şi eu în partea opusă, contemplînd silueta în mărime naturală.

— Ţine! şi-mi întinde o cutie cu nasturi mici, negri. Ştii să joci?

— Ce anume?

— Ştii să-ţi joci viaţa?

— O joc cum ştiu şi eu, mai bine, mai rău, ca orice om.

— Nu jocul, ci la joc?

— Nu joc cu miză din principiu. Nu mă distrează.

— Nici n-o să te distreze. Dacă nu joci, o pierzi prin descalificare.

— Explică-mi!

— Simplu! În noduri pui o piesă, pun o piesă. Dacă înconjur piesa sau un grup o iau. Uite aşa...

Amintirea jocului milenar mă inundă brusc. Regulile simple, puţină tactică, toate se conturează precis în minte.

— Porţiunile de corp pe care le ocup sînt ale mele. Cred că-ţi dai seama ce şanse mai ai atunci... De acord?

— Am de ales?

— Nu! Ai însă cinci piese avans. Pune-le unde vrei.

Am început să le plasez una cîte una. Prima am pus-o la rădăcina nasului. „Aha, domnul se teme să nu-i iau minţile”, comentă Dragonul. A doua am pus-o în bazinul inferior. „Fără comentarii”, îmi surîde ironic. A treia am plasat-o la nivelul ombilicului. Îmi surîde, ironia a dispărut. A patra am pus-o în dreptul inimii. Zîmbetul s-a şters. Ultima am pus-o în creştet. Încordarea îi cuprinde faţa. Atacă în bazin şi eu îi răspund în cap. Atacă plămînul drept şi eu contraatac piesa din bazin. Se insinuează lîngă inimă şi-i tai legătura cu plămînul. Încearcă să ocolească piesa de la ombilic, dar reuşesc să-i barez drumul cu un zid de piese distanţate în ochiuri elegante.

Reuşeşte o legătură spre gît, insinuîndu-se spre cap. O veche lovitură din copilărie, mi-am spart capul aterizînd forţat dintr-un cireş, mă supără. Îi barez drumul, legîndu-mă cu piesele din jurul inimii. Se face că nu observă şi atacă baza piciorului drept. Profit să întăresc trunchiul.

Nu mai surîde. Nu mai este crispat. Şi-a creat mici focare şi ştie că unul, unul singur să reziste şi toată structura mea se va spulbera în vînt întorcîndu-mi elementele în circuitul naturii. Ştiu şi eu. Colţii tăioşi ai speranţei mi

se arată în priviri..

— Te-ai enervat? mă întreabă calm, privindu-mă senin.

— Nu.

— Bine. Nici nu trebuie. Nervii nu ajută cu nimic.

— De ce mi-ai dat mie negrele?

— Te-am crezut mai slab. Îţi pare rău? Ironia îi înflorea buzele. Ţi-am dat un handicap prea mare crezînd că-ţi plasezi piesele în abdomen cum fac toţi, dar tu ţi-ai asigurat centrii vitali. Bravo... acuma taci şi joacă!

Lupta devine tot mai strînsă. Piesele se îngrămădesc, dar am legături labile şi centrii de rezistentă îmi permit, prin ochiurile lor bine conturate, să apăr orice atac al lui şi să mă acopăr rapid. Joc cu încordare, o tensiune peste ură şi iubire, implacabilă şi poate personificată îmi dirijează mişcările,

Jocul este dur. Îi capturez piesă cu piesă, grup după grup. Îmi sacrific piese în punctele sale vitale, dar îi dărîm structura.

Dragonul stă calm, privind tabla concentrat. În plămînul drept se înfiripă o structură albă.

— Vrei o ţigară? mă întrebă candid.

— Taci şi joacă! îi zîmbesc ironic la rîndul meu şi-i capturez grupul.

Atac sistematic curăţindu-mi corpul de piesele sale. Lupta se dă acum în picior. Ultimul său cap de pod. Un grup de şase piese în laba piciorului drept...

— KO! îmi spune zîmbind vesel.

— Ce?

— KO! Nu poţi lua, nu pot captura. Nu se numără... Ai cîştigat. Du-te! îmi zîmbeşte calm, dar ameninţător. Un al şaselea simţ mă avertizează că pericolul încă nu a dispărut.

— Pe unde să plec? Cum cobor coloana asta?

— Care coloană? Uită-te în jur.

Ne aflăm în mijlocul unei cîmpii. O potecă începe sau se termină sub tălpile mele.

— Du-te! Ce mai aştepţi? Acum m-ai învins!

Mă îndrept spre el şi ochii săi mă întreabă: „Nu fug. Nu mă apăr. Poţi să

loveşti?” Ochii mei îi răspund „NU” şi pornesc pe cărarea ce şerpuieşte printre tufişuri. Mă opresc la cîţiva metri de el şi mă întorc. Întind mîinile înainte cu pumnii strînşi şi mă aplec. Se apleacă şi el.

Am pornit repede pe cărare şi m-am oprit la uşa ce-mi bara drumul. În jurul ei nimic, doar o uşă în mijlocul drumului. O deschid, păşesc şi mă prăbuşesc în fotoliu...

— Interesant, spuse bătrînul desfăcîndu-i electrozii. Ai reprezentări foarte curioase în subconştientul dumitale.

Omul îşi trece mîinile prin păr privindu-l aiurit. Buzele se mişcă spasmodic. Bătrînul îi întinse un pahar cu apă.

— Am vorbit în somn? întreabă omul după ce bău apa.

— Puţin. Dar interesant. Du-te dincolo să-ţi facă sora analizele.

— Mai întîi am să vă rog să-mi grefaţi alte vene în laba piciorului. Numai porţiunea asta, şase vene, astea, şi degetul se plimba arătîndu-le bătrînului.

— Bine, îi răspunse bătrînul blînd, du-te dincolo.

Cînd s-a întors, bătrînul mîngîia claviatura calculatorului. Ecranul răspundea afişînd cifre, grafice, figuri geometrice. Omul privea camera fără să înţeleagă.

— Dă-mi analizele.

Le-a luat şi a introdus cartela în calculator.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic? l-a întrebat zîmbind.

— NU, răspunse omul.

— Nu-i nimic, îţi povestesc eu, o să-ţi aminteşti.

Degetele bătrînului parcă ar cînta la pian pe claviatura ordinatorului.

— Iată analizele dumitale înainte de a veni la mine... Vezi?... spectrul bioenergetic indică în mod clar diagnosticul. Şi sentinţa apare clar pe ecran: NEOPLASM PULMONAR. Noi te-am supus unui tratament prin regresie, tehnica vizualizării. Te-am ajutat puţin prin hipnoză şi se pare că ai reuşit,

— Tot nu înţeleg, insistă omul.

— Ţi-ai stimulat sistemul imunologic cu ajutorul fanteziei. Ai personificat cancerul şi te-ai luptat cu el. Hai să vedem analizele de acum. Ecranul afişa: SUBIECT SĂNĂTOS.

— Îmi amintesc că am jucat GO cu cineva...

Bătrînul rîse.

— Eşti original! Încă n-am mai auzit aşa ceva. Sora intră dîndu-i o hîrtie. Bătrînul o studiază o clipă, apoi îi spune omului: Ai avut dreptate, conţineau celule canceroase atenuate. Puteau ataca oricînd, acum sau peste

zece ani.

— Dar nu-mi amintesc aproape nimic... Ba da, era cineva cu numele unui personaj de-al meu.

— Ei, şocul a fost mare. În plus te-am stimulat continuu prin cuplajul cu calculatorul. Omul de care-mi spui este din stratul superficial al subconştientului şi psihovizualizatorul provoacă o atenuare temporară a memoriei. Stai să-ţi povestesc ce am înregistrat noi, apoi o să-ţi povestesc despre tratament. Vrei?

— Sigur că vreau.

— Ei bine, fii atent: ţi-ai imaginat o uşă, noi am văzut un om intrînd şi...

— ...Uşa s-a închis în urma lui şi atunci soarele a explodat deasupra, inundîndu-l dintr-o dată cu lumina sa lichidă, încălzindu-i trupul uscat pînă la suflet de lungul marş solitar...